

На жаль, так боляче й жорстоко... Доля грає із людьми... У душу проникаючи глибоко... Залишає сам на сам їх у п'їтьмі... Змушуючи лити гїркї сльози, підкидає іспити тяжкі... Не зважає на чуттєвії морози... Для неї всі ці випадки- легкі...

Вона ж не розуміє і не знає... Як жертви, нею обрані, страждають... Як розбиваються ущент останні мрії... Немовби серденька отрутою скропили... Вона не чує плачу їхнього ночами... Й зрозуміти не дає, що ж відбувається між нами...

А у жахливий холод у душі... Ті душі, що страждають, зігріти не спішить... А у хвилини відчаю і болю... З'єднати їх не прагне між собою... Немовбито подобається їй спостерігати... Як прагнуть дві закохані душі всю правду про майбутнє дізнатись...